

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40

mm

g. 4. 1913

[Olaf Berg]

En uhyggelig Vise

om slaget ved „Finka“

fredag den 3. oktober 1913.

Forfattet av MARTIN KVÆNNAVIKA.

Melodonten: Ta i aa dra i han Anthonsen da.

Stenkjær har været en fredelig by,
Hvor intet har hændt udi næ eller ny,
Men nu kan den regnes blandt storbyers tal,
Siden slaget ved „Finka“ og Anthonsens fald.

Ja du kan ta gift

Paa at slik en bedrift

Udødeliggjøres i tale og skrift.

Vor helt heter Anthonsen, ilter av sind,
Liten av vækst, men rask som en vind,
Med lov og med ret var han ikke tilvens,
Men svært rap i munden og hurtig tilbens.

Paa „Norden“ han var

Hadde godtkjøpsbasar,

Forresten sing dudelidei og lidt rar.

Saa kom Stenkjær marked, saa omstridt udi
Aviser med henspil paa alt gjøgleri,
Med boder paa torvet med mangeslags rart,
Med ros'malte lauper og sur æppelkart.

Anthonsen der var

Med godtkjøpsbasar,

Agt jer nu gutter før sinnet ham tar.

[Stenkjær] 1913

V box 9: 241

Man begyndte at ærte, og saa bar det løs,
Det vared ei længe, før Dreier blev bøs,
Der var nu et styr, og der blev nu et stel,
Da politen indfandt sig og pantet for gjæld.
 Han brukte sin mund,
 Kaldt' politen for hund,
Og saa blev han hæktet i selvsamme stund.

Paa veien til „Finka“ slog manden sig gal,
Man trodde at torvet var blit dansesal,
Polisen med møie kun fik ham avsted,
Han valset og spændte, han kloret og bet,
 Det hjalp ikke lel,
 Med lykke og held
Han fik nummer fire i Røsæg's hotel.

I 15 minutter var manden iro,
Saa følte han lyst til at vandre paa . . .
Av dette han lavet et fiks instrument,
Som viste at manden var snartænkt og hændt.
 Arbeidet gik glat,
 Og murstein den dat,
Og snart gjennom hullet Anthonsen smat.

Paa værkstedet fandt han sig knive og øks,
Og saa tok han trappa i et eneste bøks,
Polisen den maatte i hast slaa retræt
Og meldte: „Anthonsen har mistet sit vætt“!
 O, skjæbne saa mild,
 Hvad griper vi til,
Saa ikke det hele vil ende med dill.

Eureka, vi har det, faa brandfolka ut,
Kanaljen skal tugtes med koldt vand og lut.
Med storsprøita kom dem i grisegallop,
Nu skal vi da bløite hans syndige krop.
 Og stigen blev reist
 Og brandseil blev heist,
Hvad maa man ei gjøre for slikt et fælt beist.

Og vandet det strømmet i al overflod
Og sprøiteren stod med urokkelig mod,
Thi manden han skulde nok læres lidt skik,
Men i fleisen en støvel sprøiteren fik.
 Han traf'n me hæl'n
 Men da blev han gæl'n;
Her maa skarpere midler, o, kom la os kvæl'n!

Poliser og lensmænd og overbefal
Sa: „Dreier er tullat hvis han ikke er gal“.
Alle saa kom de da rent i harnisk,
Og brølte: „Nu maa vi gaa paa'n paa en frisk“.
 For til slik en stut
 Maa der kuler og krudt,
Han gir sig nok ikke før han bliver skudt.

I flyvende hast, ja næsten paa spræng
Kom revolvere, hagler og rifler i flæng,
Hvert eneste vaaben var representert,
Og lang skytterlinje der nu blev formert.
 Infanteri
 Og kavalleri
Og flere skrek ogsaa paa artilleri.

Saa aabnet man ilden, o, gruelig skræk,
Anthonsen skrek hurra og ropte: „skyt væk“!
Om nogen dernede er vovsom og bold
Til at komme op trappa, jeg lægger ham kold,
Her er gut som har mod,
Her skal flyte blod,
Port Arthur og mørkloftet er like god.

Her gaar det nok sjeis, der maa opbydes alt,
To skarpskyttere blev av lensmand utvalgt.
Skyt fyr'n i planeten, han er altfor fæl,
Ellers han myrder os alle ihjel.
Bing! Bang! Piff! Paff!
Og skuddene traf;
Forbryderen hadde nu faaet sin straf.

Saa bleg og saa blodig Anthonsen nu laa,
Ilbud efter læger da straks monne gaa,
Et liv er et liv, og det har jo respekt,
Og folket funderte, om dette var kjækt.
Man tænkte sig om,
Men hvem fælder dom?
Bakefter saa vil nok enhver være from.

Nu er Dreier dog atter paa bedringens vei,
Om lærdom han tager, se det vet man ei,
Men denne affære og de dristige mænd
Bragte Stenkjær til fronten som storby igjen.
Ta i aa dra
I han Anthonsen da.
Program med avveksling man gjerne vil ha.

